

lic lí privat

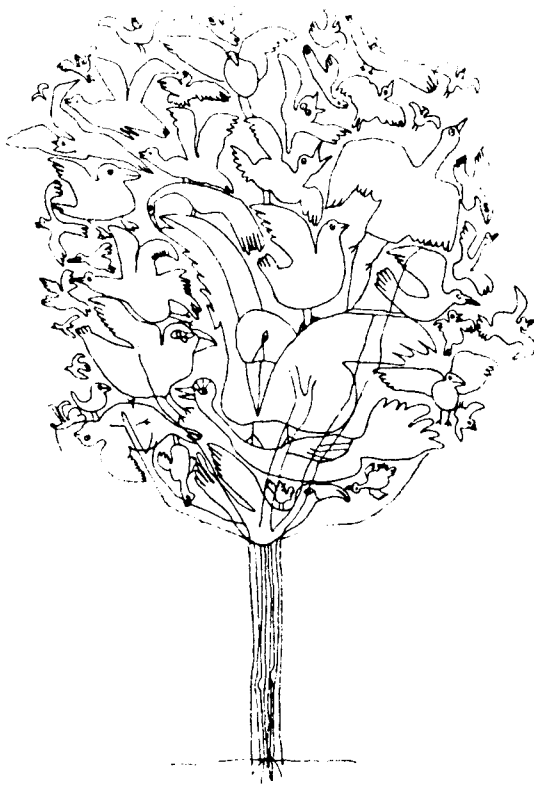
acabarà la urbanització de la vorera esquerra del nostre riu Congost. En un aparent «gran esforç», que es féu per part del «I Consejo Económico Sindical de la Provincia de Barcelona» i que fou per als que ens prenguérem la tasca amb bona fe, un autèntic desengany— entre molts d'altres problemes de la nostra ciutat i comarca, va estudiar-se aquesta qüestió. En els estudis presentats hi quedaven ubicats, en aquesta platatorma: un parc públic, un gran espai per a manifestacions públiques i populars, instal·lacions esportives i, fins i tot, la proposta d'estudi d'un hipòdrom al servei de Barcelona i de la comarca, que res no tenen en aquest sentit.

En el transcurs del temps, els terrenys han esdevingut, dia a dia, quelcom prohibitiu, i el pam aviat serà una mida massa gran i haurem de parlar de centímetres quadrats en comprar una parceHa. Amb aquestes perspectives i el creixement de la nostra ciutat, el desorbitat de Canovelles i les problemàtiques que oferiran els pobles que ens envolten, allunyen el poder consolidar, i afegir a les ciutats, espais verds amb la proporcionalitat que els correspon.

Contràriament, veure com cauen els arbres, és una imatge diària, i és que el valor d'aquests elements, dissortadament, ni ha estat entès pels grans, ni

s'explica a la mainada a les escoles. Així no es podrà fer mai res, puix que prendre decisions no ha de valer la força sinó el convenciment.

Producte de tot això dit és veure com s'han malparat les cases amb el seu hortet i els jardins privats que envoltaven les construccions anomenades «torres», tant definitòries del modernisme. A La Garriga encara en queden moltes. A Granollers sobren els dits d'una sola mà per a comptar-les. Unes i altres, però, en lloc d'ésser estimulats són perseguits pel nostre Ajuntament com a terrenys inútils, descurats o d'un superluxe, classificant-los amb el menyspreu de «solares sin edificar», «castigant-los» amb un arbitri elevat,

segons la seva extensió i al marge del que ja paguen —per mitjà del catastre—, amb la contribució territorial.

El «Jardi Privat» mereix, a tot Centre Europa, una protecció i estímulo notables. A Nord Amèrica obliguen a instal·lar-lo. I és que aquests espais, no actuen, —com sembla desprendre's del criteri municipal granollerí—, sols en benefici dels que els posseeixen, sinó que tenen una funció social ben marcada. La suma d'aquests «espais verds» constitueixen un autèntic parc d'utilitat pública. Cada dia van naixent més «monstres de ciment» i els habitants d'aquestes edificacions —d'alçades impropies per a l'estabilitat de l'home, en tots els ordres—, trobarien en el «Jardi Privat», una coHaboració.

La nostra ciutat —i no és excusa dir que igual passa a les que ens envolten— no té els espais verds que li corresponen segons els mínims establerts.

Per veure com podem jutjar la nostra problemàtica, direm que el model mitjà de ciutat europea és, referit a uns cens de 250.000 habitants, d'uns 20 m.² per habitant, i les de l'ordre de 40.000 habitants —o sia com Granollers— pot estimar-se en 15/16 m.². Així mateix la «Ley del Suelo y Ordenación Urbana» recomana, un mínim de 10 m.² per habitant. Que lluny estem de com està establert en països veïns i, fins i tot, del que la Llei ens diu!

Per tant, qualsevol aportació o disponibilitat que se'ns ofereixi l'hem d'aprofitar com una aportació primordial per la vida de les nostres viles.

Per als nostres recaptadors municipals aquestes «reliques» són objecte d'una persecució. Bonic agraïment a una absència d'especulació!

La Constitució, que acabem d'aprovar, sols parla, en l'article 45, del Medi Ambient i la qualitat de vida, i encara que sols ho fa a títol enunciatiu, és ben clar que, tot el que siguin espais verds, mereixen respecte i estímulo.

El Parc del Montseny

Una de les monografies esmentades, publicades pel «Centro de Iniciativa y Turismo del Vallés Oriental», va ser la del: «Montseny Parque Natural».

Partint del «Patronato de la Montaña del Montseny» vàrem estructurar un tipus de complex que, abandonant conceptes avui anacrònics, tenia la pretensió de convertir-se en el gran parc de les províncies de Barcelona i Girona.

La tasca era ambiciosa i, per tant, les dificultats havien d'ésser moltes. La data de la monografia esmentada correspon a l'any 1953 i, fins fa pocs anys, no es van escometre, seriosament, els estudis pertinents. La Diputació de Barcelona va crear el «Servicio de Parques Naturales» i, dintre aquest Organisme, es va elaborar la programació. Com ja és propi de les nostres Institucions, no fou pas la coHaboració sincera la que va presidir. Voltant al redós de la política oficial i de incoherència en el treball han anat passant els anys, interferits, així mateix, per la incidència de les Diputacions de Barcelona i Girona, ambdues interessades en el Parc, puix que les seves demarcacions territorials hi tenien confluència.

El 26 de juliol de 1977 la Comissió provincial d'Urbanisme de Barcelona, va aprovar-ho, i el 26 de gener d'enguany ho féu la de Girona. Arribat aquest moment ja es podia treballar amparats per la Llei.

Malgrat el gran treball realitzat, per aconseguir fer del projecte del Parc del Montseny una realitat, no s'ha pas avançat el que hom voldria, i la tasca tècnica ha estat molt per sobre de les efectivitats pràctiques.

Tots sabem el què costa portar a terme una empresa, a més a més, si ha de passar per les complexitats de l'Administració, però és un fet evident, que, en el cas del nostre Montseny, cada dia que passa són un munt de perjudicis els que es produeixen, en qualsevol dels ordres que els considerem.

En les tasques que vàrem esmentar, portades a cap pel «I Consejo Económico Sindical», es proposava, ben clarament, l'eslogan «Granollers, porta del Montseny». Aquest anhel el vàrem fer arribar als Estaments municipals però no tingué el més petit ressò. La situació de la nostra ciutat i la capitalitat d'un Vallès ple de neguits, que arriben

fins a la nostra muntanya, semblava una ambició positiva i plena de lògica. Una vegada més, però, vàrem sentir l'angoixa del treball estèril.

No podem glosar en aquest article el que voldríem dir i mereix el Montseny. Les dades esgarriadores de la degradació del medi ambient, ens sembla que són ben definitòries d'un perill en el que tots hi estem implicats. Reflexió, estudi i traducció, són bones medicines que, des de l'escola, a tots els nivells, han de fer-se consigna.

Salvem els nostres camps, jardins i espais verds. Siguem generosos amb el preservacionisme en general i sapiguem dominar l'egoisme tecnològic, aplicant les meravelles del cervell en instaurar un viure més senzill i millor. No siguem esclavitzats per la tecnologia inútil i de caprici que se'ns ofereix com una temptació sense sentit, i si les forces ens manquen, donem una mirada al nostre Montseny, regne de la pau i de l'equilibri, on hi tenen estada els Déus de la prudència, de la sensibilitat i la noblesa de cor i esperit.

Antoni Jonch i Cuspinera